

ΤΟ ΠΕΝΘΙΜΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΜΟΔΙΤΙΚΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ή

SOS: ΑΠΟ ΚΑΛΕΙ ΜΠΑΜΠΗ ΑΛΛΑ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΥ, ΠΑΙΖΟΥΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ ΣΤΟ ΚΟΣΟΒΟ

«Αποφασίσαμε να υποστηρίξουμε την πολιτική της κυβέρνησής μας μετά τις τελευταίες εξελίξεις, γι' αυτό ακυρώνουμε όλες τις προγραμματισμένες δραστηριότητες με την ελληνική πλευρά... Οι τελευταίες εξελίξεις έδειξαν ότι οι προσπάθειές μας ήταν μάταιες... Δεν είδαμε από τους φίλους Έλληνες επιχειρηματίες την ίδια προσπάθεια και το ίδιο ενδιαφέρον». Αυτές οι ευκαιριακές, πολιτικάντικες δηλώσεις του «ελληνοπροσκυνημένου» τούρκου επιχειρηματία Ραχμί Κοτς στις 24 Φλεβάρη χρησιμοποιήθηκαν από τους εναπομείναντες ακραίους εθνικιστές αρθρογράφους για ν' αποδείξουν πόσο άσαρκο είναι το «ιδεολόγημα» της ελληνοτουρκικής προσέγγισης και πόσο νυχτωμένοι οι θιασώτες της παγκοσμιοποίησης της οικονομίας. «Δεν είμαστε παρά πεδίο βολής της Άγκυρας!» αναφώνησαν προσπαθώντας μάταια ν' αναβαθμίσουν, με τον τρόπο τους, μια ακόμη -αλλά τόσο εμφανώς «άλλης» σημασίας αυτή τη φορά- σκηνοθετημένη κρίση με την Τουρκία. Ποτέ άλλοτε οι εθνικιστικοί βρυχηθμοί δεν ήταν τόσο άσχετοι με τη διπλωματική πραγματικότητα. Οι ανάγκες της αιώνια προεκλογικής περιόδου στη χώρα της ημισελήνου, η σταθερή τακτική της διοχέτευσης της εσωτερικής δυσανεξίας προς τα έξω και η έγκαιρη συνειδητοποίηση από την πλευρά της Τουρκίας ότι αυτός είναι ο κατάλληλος χρόνος για να πείσει προς μια οριστική άρση των εμποδίων που το ελληνικό κράτος βάζει στην ευρωπαϊκή προοπτική της και ν' αποσπάσει μια επίσημη δήλωσή του κατά της «τρομοκρατίας» και υπέρ του σεβασμού των συνόρων της, εξηγούν τους υψηλούς τόνους που ακολούθησαν την αρχική φάση ευφορίας για την άριστη συνεργασία με την Ελλάδα στο θέμα Οτσαλάν.

Πράγματι, η κυβερνητική εκσυγχρονιστική φράζια του ελληνικού κεφαλαίου άρπαξε την ευκαιρία που της δίνεται για να περιθωριοποιήσει τους εθνικιστές και δια στόματος Κρανιδιώτη και Σημίτη ανακοίνωσε ότι «δεν υποστηρίζει τη βία ως μέσο επίλυσης πολιτικών διαφορών», ότι «υποστηρίζει την εδαφική ακεραιότητα όλων των κρατών και επομένως και της Τουρκίας» και ότι προτίθεται -υπό όρους- να άρει το βέτο που εμποδίζει από το 1996 τη χρηματοδότηση της Τουρκίας από την Ε.Ε.¹ Το ζουμί της όλης υπόθεσης είναι οι μπίζνες και οι διαπραγματεύσεις που η Τουρκία, η Ελλάδα και η Ε.Ε. προτίθενται να κάνουν σχετικά με την κατανομή των κοινοτικών πόρων στην ανατολική μεσόγειο και την επίτευξη αυτού που το ελληνικό ΥΠΕΞ ονομάζει «συμπληρωματικότητα των αναπτυξιακών σχεδίων όλων των χωρών της περιοχής».

Η ελληνοτουρκική οικονομική συνεργασία δρομολογήθηκε στο Νταβός τον Ιανουάριο του 1988, όταν συστάθηκε επιτροπή οικονομικής συνεργασίας και αποφασίστηκε ανάμεσα σε άλλα η προώθηση μικτών επιχειρήσεων και η ίδρυση ελληνοτουρκικού επιμελητηρίου. Λόγω των εσωτερικών πολιτικών ανακατατάξεων στην Ελλάδα και την Τουρκία τα αμέσως επόμενα χρόνια η συνεργασία θα παραμείνει αποσπασματική και υποτυπώδης, παρά την επανάληψη των προσπαθειών στο Νταβός II το 1991. Κύρια επιδίωξη όλων των κρατών της βαλκανικής χερσονήσου και της ανατολικής ευρώπης εκείνη την εποχή ήταν η διάλυση ή περιστολή του κοινωνικού κράτους, δηλ. η αντιμετώπιση της κρίσης της καπιταλιστικής αναπαραγωγής που οφειλόταν στην κρίση των ταξικών σχέσεων. Σε πολλές χώρες αυτό έγινε με ιδεολογικό όπλο τον εθνικισμό και οδήγησε στη διάλυση πολυεθνικών-ομοσπονδιακών κρατών (όπως π.χ. η Γιουγκοσλαβία) και στην αποδόμηση του διπολικού μεταπολεμικού κόσμου. Μέσα σε μια κατάσταση παγκόσμιας αταξίας και κενών ισχύος απελευθερώθηκε η κάθε φαντασίωση επέκτασης εκ μέρους των εθνικών κεφαλαίων που άρχισαν ν' αναζητούν «ζωτικό χώρο» διεκδικώντας, επιθετικά και για την πάρτη του το καθένα, την ανακατανομή ισχύος στη γειτονιά τους. Μια τέτοια περίπτωση ήταν κι αυτή του ελληνικού εθνικισμού το πρώτο μισό της δεκαετίας του '90, όταν το ελληνικό κράτος και μια σημαντική μερίδα του κεφαλαίου έδειχναν να ελπίζουν στην κατάρρευση του πολυεθνικού τουρκικού κράτους και σ' ένα ανεξέλεγκτο πλιάτσικο στα Βαλκάνια.

Η όρεξη τους κόπηκε από μια σειρά εξελίξεων που θ' αναφέρουμε εν συντομία:

α) Η Ε.Ε. δε δέχτηκε ποτέ να «ελληνοποιήσει» την εξωτερική της πολιτική στην ανατολική μεσόγειο αφού θεωρεί την Τουρκία μια χώρα με στρατηγικής σημασίας γεωπολιτική θέση που μπορεί να προσφέρει

¹ Βλ. Αθηναϊκή, 3-3-99· Ελευθεροτυπία, 6-3· Βήμα, 7-3· Εξουσία, 9-3· Βήμα 21-3.

πολύτιμες υπηρεσίες στη διευκόλυνση των ευρωπαϊκών οικονομικών συμφερόντων στην ανατολή και να ενισχύσει την ΝΑ της πτέρυγα. Αρνούμενη να θεωρήσει το Αιγαίο σαν τα «κλειστά» ανατολικά της σύνορα, όπως ζητούσε παλιότερα το ελληνικό κράτος, προχώρησε το Μάρτη του '95 σε δύο αποφασιστικές κινήσεις: πρώτον, πίεσε την Ελλάδα να αποσύρει το βέτο της και να συγκατατεθεί στην τελωνειακή ένωση Ε.Ε.- Τουρκίας με αντάλλαγμα την έναρξη ασαφών διαπραγματεύσεων για την πλήρη ένταξη της Κύπρου μετά το Δεκέμβρη του '97· και, δεύτερον και σημαντικότερο, την ίδια εποχή διαμόρφωσε το νέο πλαίσιο της μεσογειακής της πολιτικής που αποσκοπεί στη δημιουργία ως το 2010 μιας «ευρωμεσογειακής ζώνης ελεύθερων συναλλαγών». Όπως το αντιλαμβάνονται, ο καθοριστικός παράγοντας που θα ευνοήσει την καθιέρωση της ζώνης ελεύθερων συναλλαγών στην ανατολική μεσόγειο είναι η «διασυννοριακή-διαπεριφερειακή συνεργασία» που θα υποστηριχτεί με επιδοτήσεις και δάνεια και προς τις δύο χώρες.

β) Η στρατιωτική ήττα του ΡΚΚ, η αποκοπή του από κάθε είδους εξωτερική βοήθεια και συνδρομή - από το φθινόπωρο του '93 έχει τεθεί εκτός νόμου στη Γαλλία και τη Γερμανία- και η ασήμαντη υποστήριξη του ένοπλου από το κουρδικό προλεταριάτο των τουρκικών μητροπόλεων κατέστησαν σταδιακά τους κούρδους εθνικιστές έναν όλο και λιγότερο ενδιαφέροντα σύμμαχο του ελληνικού κράτους.

γ) Η προσήλωση στη νεοφιλελεύθερη πολιτική που εγκαινίασε ο Οζάλ (ελεύθερες ζώνες επιχειρηματικής δραστηριότητας, κλπ) και η καταστολή του εργατικού κινήματος έχουν μετατρέψει την Τουρκία -παρά τα προβλήματα ενοποίησης της αστικής τάξης της- σε μια σημαντική, για το διεθνές κεφάλαιο, περιφερειακή γέφυρα με τις αγορές της Μέσης Ανατολής και της Κεντρικής Ασίας.

δ) Η δυναμική παρέμβαση των ΗΠΑ στις βαλκανικές ενδοκαπιταλιστικές διαμάχες και η ολοκλήρωση των εθνικών εκκαθαρίσεων στην Κράϊνα και τη Βοσνία με τη βοήθεια του ΝΑΤΟ, τσαλάκωσε τα όνειρα του σέρβικου μεγαλοϊδεατισμού και κατέδειξε στους «φίλους των Σέρβων» στην Ελλάδα τα όρια των τοπικών ιμπεριαλιστικών μπλοκ.

ε) Με μια παράλληλη του Dayton ενδιάμεση συμφωνία τον Σεπτέμβρη του '95, η Ελλάδα υποχρεώθηκε να άρει τις οικονομικές κυρώσεις που είχε επιβάλλει στη Μακεδονία και ν' αναγνωρίσει την ανεξαρτησία αυτής της δημοκρατίας.

στ) Η αυξανόμενη οικονομική συνεργασία Ρωσίας-Τουρκίας (ένα μόνο παράδειγμα, τα σχέδια της εταιρείας Gazprom που φιλοδοξεί να καταστήσει την Τουρκία μεγάλη «πύλη» του ρωσικού φυσικού αερίου προς την ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής) δεν αφήνει πολλά περιθώρια για τη δημιουργία ορθόδοξων ή ανορθόδοξων τόξων και κύκλων γύρω απ' την Τουρκία.

ζ) Η εν γένει παταγώδης αποτυχία δημιουργίας αντιτουρκικών μετώπων στη βαλκανική (με Βουλγαρία-Ρουμανία), στη Μέση Ανατολή (με Συρία-Ισραήλ) και στην Υπερκαυκασία.

η) Η αυξανόμενη στροφή της μικροαστικής μερίδας της ελληνικής κοινωνίας των ιδιωτών προς ένα δυτικού τύπου καταναλωτισμό και προς το χρηματιστήριο -στροφή εναρμονισμένη με τη Μεγάλη Ιδέα του ευρώ- υπονόμωσε το ρόλο του εθνικισμού ως κυρίαρχης ενοποιητικής ιδεολογίας, έτσι όπως αυτή είχε διαμορφωθεί στα τέλη της δεκαετίας του '80.

Όλα αυτά συνέβαλαν στο να εγκαταλειφτούν σιγά σιγά από τα μέσα της δεκαετίας του '90 τα τρελλά όνειρα της γεωγραφικής περίκλεισης της Τουρκίας και να πάψει η ελληνική διπλωματία να διαμορφώνει τις σχέσεις της με την Ε.Ε., τα Βαλκάνια, τη Μέση Ανατολή, τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ μέσα από το στενό πρίσμα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Η περίφημη «Συμφωνία της Μαδρίτης» (1997) που περιείχε μια έμμεση πλην όμως σαφέστατη αναγνώριση των «ζωτικών συμφερόντων» της Τουρκίας στο Αιγαίο ήταν μια μόνο απόδειξη της στροφής του ελληνικού κεφαλαίου προς τις περιφερειακές συνεργασίες που ευνοεί το διεθνές κεφάλαιο, προς την επανεύρεση του πνεύματος του Νταβός.

Οι λόγοι που κάνουν ακόμη τους περισσότερους προλετάρους να μην μπορούν να διακρίνουν την ελληνοτουρκική συνεργασία οφείλονται

α) στο γεγονός ότι, παρά τις τακτικές προσέγγισης των δύο κρατών, η στρατηγική της ένταξης που και οι δύο μεριές διατηρούν, συσκοτίζει με την προπαγάνδα της τις πραγματικές αιτίες αυτής της ένταξης που νομίζουμε ότι θά' πρεπε να εντοπιστούν μάλλον στο ότι και οι δύο πλευρές προσπαθούν να καταλάβουν μια όσο το δυνατόν καλύτερη θέση εντός των διεθνικών-περιφερειακών μπλοκ κυριαρχίας που διαμορφώνονται στην περιοχή. Σ' αυτό το πλαίσιο οι S-300 π.χ. ήταν (αποτυχημένο) διαπραγματευτικό χαρτί, και μόνον αυτό·

β) στη λανθασμένη κυρίαρχη αντίληψη για τον ενδοκαπιταλιστικό και διακρατικό ανταγωνισμό. Όσοι επιμένουν να υπερτονίζουν τον ανταγωνισμό μεταξύ των εθνικών κεφαλαίων για τη μοιρασιά της συνολικής κοινωνικά παραχθείσας αξίας (ή με άλλα λόγια την πραγματοποίηση της υπεραξίας στη σφαίρα της αγοράς) δεν κάνουν τίποτα άλλο απ' το ν' αντιστρέφουν την ουσιαστική πραγματικότητα που λέει ότι η εργασία υποχρεώνεται να παράγει την κοινωνική αξία κάτω από την προσταγή του κεφαλαίου σα σύνολο. Η ουσία του κεφαλαίου όπως και η

ουσία του κράτους -νοούμενου ταυτόχρονα ως εθνικού συλλογικού καπιταλιστή και ως μεσολαβητή του κοινωνικού ανταγωνισμού- *δεν είναι ο πόλεμος*, ούτε καν η προετοιμασία για πόλεμο. Είναι η απεριόριστη επέκταση της αξίας (δηλ. της αλλοτριωμένης εργασίας), μια διαδικασία που απαιτεί την εξασφάλιση και τη διαρκή αναπαραγωγή ορισμένων προϋποθέσεων (πειθάρχηση του εργατικού δυναμικού, καταστροφή των μικροϊδιοκτητών αγροτών και κάθε παραδοσιακού-προκαπιταλιστικού τρόπου ζωής). Σε ορισμένες κρίσιμες ιστορικές φάσεις η εξασφάλιση αυτών των προϋποθέσεων είναι κατορθωτή μόνο μέσω του πολέμου. Σε άλλες φάσεις επιτυγχάνεται μέσω της συνεργασίας των εθνικών κεφαλαίων.

Η παράδοση του «τρομοκράτη» Άπο στην Τουρκία δε θα μπορούσε σε καμιά περίπτωση να γίνει άμεσα και φανερά, λόγω του πολιτικού κόστους που κάτι τέτοιο θα συνεπαγόταν για τους εκσυγχρονιστές. Έγινε λοιπόν έμμεσα και κρυφά μεταφέροντας το «μουνόπανο» σ' έναν τόπο στου διαόλου τη μάνα απ' όπου θα ήταν εύκολο να «απαχθεί» σε μια χώρα την οποία *όλως συμπτωματικώς* ο Πάγκαλος είχε επισκεφτεί στις 16-11-98 και με την κυβέρνηση της οποίας υπέγραψε συμφωνία για το «συντονισμό των δραστηριοτήτων τους σε θέματα διεθνούς ασφάλειας και ανταλλαγής πληροφοριών»². Ήδη από τον Απρίλιο του '96, κατά τη διάρκεια επίσκεψής του στην Ουάσινγκτον ο -υπηρεσιακός τότε- πρωθυπουργός Σημίτης διαβεβαίωνε τον πρόεδρο Κλίντον ότι «θα συνεργαστεί με τις ΗΠΑ για την υλοποίηση της πολιτικής τους στην περιοχή», εννοώντας σαν «περιοχή» τον ευρύτερο γεωγραφικό χώρο των Βαλκανίων, της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής³.

Η πολιτική των ΗΠΑ στην «περιοχή» επιδιώκει:

α) τη δημιουργία ενός μεσο-νοτιο-βαλκανικού φιλοαμερικανικού μετώπου δυνάμεων στο οποίο θα συμμετέχουν η Αλβανία, η Μακεδονία, η Βουλγαρία, η Ελλάδα και η Τουρκία και το οποίο θα έχει διεθνείς χωροφυλακτικές αρμοδιότητες, και

β) τη διαφύλαξη του δρόμου του πετρελαίου από το Μπακού ως τη Μεσογειακή Τουρκία, με βασικούς τοποτηρητές την Τουρκία και το Ισραήλ και απαραίτητη προϋπόθεση την καταστολή κάθε ανεξέλεγκτης ή ανεπιθύμητης πολιτικής «εθνικοαπελευθερωτικής» δύναμης στυλ PKK.

Τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής (καταστολή του εξεγερμένου πληθυσμού στο τούρκικο και ιρακινό Κουρδιστάν, εισβολή του NATO στη Σερβία και το Κόσοβο) έχουν προκαλέσει την αναβίωση ενός «ειρηνιστικού» αντιαμερικανισμού στην Ελλάδα, ενός βολικού αντιαμερικανισμού που καταγγέλει την Pax Americana και ρίχνει νερό στο μύλο της εθνικιστικής ιδεολογίας. Όμως οι ΗΠΑ δεν είναι η υπερδύναμη που μπορεί, όπως γουστάρει, να «υποτάσσει» στη θέλησή της και να «εξαρτά» απ' αυτήν κάθε έθνος-κράτος της περιοχής. Οι σύμμαχοί της, όπως το ελληνικό και το τούρκικο κράτος, δεν είναι θύματα κάποιου οικονομικού ή στρατιωτικού «εκβιασμού». Αποδέχονται συνειδητά την ηγετική θέση των ΗΠΑ εντός του NATO επειδή αναγνωρίζουν μαζί με το επιτελείο του ισχυρού πλανητικού σερίφη ότι *«ο αντικειμενικός στόχος της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής είναι να δράσει, μαζί με άλλους παράγοντες που συμμερίζονται τις ίδιες ιδέες, για τη "βελτίωση" της λειτουργίας της αγοράς και την ενίσχυση του σεβασμού στους θεμελιώδεις κανόνες της»*.⁴ Η Διεθνής Νέα Τάξη του Μπους και του Κλίντον δεν είναι στενά αμερικάνικο δόγμα· είναι η μορφή της διεθνούς καπιταλιστικής συμμαχίας μέσω της οποίας συγκροτείται η κυριαρχία και του ελληνικού και του τούρκικου κεφαλαίου.

Γιατί να βοηθήσουν λοιπόν έναν Οτσαλάν; Τι να τους προσφέρουν τέτοιοι απροσάρμοστοι και αχρείαστοι πια επίδοξοι κρατικοκαπιταλιστές, όταν το «εθνικό συμφέρον» επιτάσσει την προτεραιότητα της εθνικής εκκαθάρισης στο Κόσοβο και τη δημιουργία μικτών στρατιωτικών επιτελείων, που θα αποτελούνται από Έλληνες και Τούρκους αξιωματικούς, στα πλαίσια της νέας στρατιωτικής δομής του NATO;⁵

² Βλ. στο Βήμα, 7-3-99.

³ Βλ. το ανεπίσημο private and confidential paper "minutes of a meeting" που δημοσίευσε το εθνικιστικό περιοδικό «Νέμεσις» (τεύχος 36, Ιανουάριος '97) και αναδημοσίευσαν το «Ποντίκι» και πρόσφατα η «Αθηναϊκή» (6-3-99), έγγραφο που επιβεβαιώθηκε απόλυτα από τα κατοπινά γεγονότα και που η κυβέρνηση Σημίτη το είχε χαρακτηρίσει πριν από δύο χρόνια «πλαστό και κατασκευασμένο».

⁴ Ρίτσαρντ Χάας, διευθυντής σπουδών εξωτερικής πολιτικής στο Ίδρυμα Μπρούκινγκς και πρώην ειδικός σύμβουλος του Τζόρτζ Μπους, Le Monde Diplomatique, 20-9-98 (ελλ. έκδοση).

⁵ Βλ. Αθηναϊκή και Ελευθεροτυπία (6-3-99), Βήμα (7-3) και Ελευθεροτυπία (14-3).

Στις 9 και 10 Μαρτίου στις Βρυξέλλες συνεδρίασε η Στρατιωτική Επιτροπή του ΝΑΤΟ. Στη σύσκεψη συμμετείχαν οι αρχηγοί Γ.Ε.ΕΘ.Α. όλων των χωρών-μελών της συμμαχίας (φυσικά και της Ελλάδας και της Τουρκίας). Συζήτησαν για την λειτουργία των τριών νέων υπο-περιφερειακών στρατηγείων στη Μαδρίτη, τη Λάρισα και τη Σμύρνη καθώς και τις τελευταίες λεπτομέρειες σχετικά με την επίθεσή τους στο Κόσοβο και τη Σερβία.

Για να «βελτιωθεί η λειτουργία της αγοράς και να ενισχυθεί ο σεβασμός στους θεμελιώδεις κανόνες της» -ας έχουμε πάντα στο νου μας αυτά τα λόγια του Ρίτσαρντ Χάας-

για να εξασφαλιστούν οι προϋποθέσεις της απεριόριστης επέκτασης της αξίας

είναι απαραίτητη η δημιουργία εθνικά «καθαρών» κρατών στα Βαλκάνια, όπως επανειλημμένα δηλώνουν οι διανοούμενοι της εξουσίας στη Δύση και οι εμπνευστές όλων των συνθηκών τύπου Dayton μέσα στη δεκαετία του '90

είναι απαραίτητη η επιτάχυνση της εθνικής εκκαθάρισης στο Κόσοβο, η διχοτόμησή του, η καταστροφή της παραδοσιακής αγροτικής κοινωνικής δομής του, η καθυπόταξη του προλεταριάτου

είναι απαραίτητη η συμβολή των βομβαρδισμών του ΝΑΤΟ προς αυτήν την κατεύθυνση, δίπλα στις συμμορίες του Μιλόσεβιτς και του UCK⁶

και τέλος, *είναι απαραίτητη* η καταστροφή κεφαλαίου στη Σερβία για να επιταχυνθεί η διάλυση του προστατευτικού κράτους των κομμάτων και η ανοικοδόμησή του σύμφωνα με τα νεοφιλελεύθερα πρότυπα της ελεύθερης κυκλοφορίας του εμπορεύματος.

Να λοιπόν εν κατακλείδι τι δε θέλουν *και* οι διαχειριστές της κρατικής εξουσίας στην Ελλάδα *και* οι διοργανωτές των αντιαμερικάνικων πορειών να συζητούν οι προλετάριοι μεταξύ τους,

Να η πραγματικότητα που προσπαθούν να συγκαλύψουν οι εκσυγχρονιστές πίσω απ' τις «ειλικρινείς» δηλώσεις περί «λανθασμένων χειρισμών» στην υπόθεση Άπο, πίσω από τα περί «μη διέλευσης τούρκων στρατιωτών από το ελληνικό έδαφος» και τα περί «ανθρωπιστικής βοήθειας στους Κοσοβάρους πρόσφυγες».

Να η πραγματικότητα που προσπαθούν να συγκαλύψουν οι αριστεροί και δεξιοί πατριώτες πίσω από τις «εθνικές ντροπές», τις «ελληνοσερβικές φιλίες» και τα υποκριτικά «ΝΑΤΟ=SS».

Σαν προλετάριοι που συμμετείχαμε στους κοινωνικούς αγώνες των τελευταίων χρόνων από μια ξεκάθαρα **ταξική** θέση,

αρνούμαστε να ακολουθήσουμε τις αντιαμερικάνικες πορείες και τις συναυλίες-εθνικές γιορτές

αρνούμαστε ν' αναμιχθούμε με τους αριστερούς μπάτσους των μαθητικών πορειών, τους παπάδες, τους κράχτες ρουφιάνους δημοσιογράφους και τους πατριώτες κάθε απόχρωσης.

Σαν προλετάριοι που δε διστάσαμε να συγκρουστούμε με αυτόν τον ίδιο κρατικό μηχανισμό που σήμερα σα σύμμαχος του ΝΑΤΟ και του Μιλόσεβιτς εκκαθαρίζει εθνικά το Κόσοβο

αρνούμαστε να συμβάλλουμε στον ανώδυνο και ανέξοδο μικροαστικό «ανθρωπισμό», τον εγγυημένο από το διπρόσωπο κράτος, τα πολιτικά κόμματα και τους μπάτσους.

⁶ Ναι, ο UCK, ο «καλός τρομοκράτης», αυτό το χρηματοδοτημένο από τους Αμερικάνους και το Ίδρυμα Soros συμμορίτικο κατασκευάσμα, αυτός ο εκπαιδευμένος από κροάτες αξιωματικούς στρατός, αυτός ο Δούρειος Ίππος του ΝΑΤΟ στο Κόσοβο, που στρατολογεί με τη βία τον αρσενικό πληθυσμό των προσφύγων και ανακοίνωσε πρόσφατα τη δημιουργία ...εθνικής κυβέρνησης.

Το κείμενο αυτό γράφτηκε από ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΑΡΙΑΣ στα τέλη Μάρτη '99 ειδικά για τη συζήτηση που διοργάνωσε το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγ. Παρασκευής με θέμα τα ελληνοτουρκικά και το Κόσοβο. Το αναδημοσιεύουμε γιατί εξακολουθεί ακόμα και σήμερα να είναι επίκαιρο.